

E 160/13

**KISS PIROSKA CSORDÁS LAJOSNÉ
EMLÉKEZETE.**

SIRI BESZÉD.

Irta s Földesen 1905. április 16-án virágvasárnapon a sírnál
elmondotta

KISS FERENCZ,
püspökladányi ref. lelkész.

A boldogult ismerőseinek bánatos emlékül kiadja

a gyászoló család

Bánatos szívvél köszöntelek temető, te bús haza, te drága kincsház, hova egykor annyi jó barátot kísértem ki az utolsó úton s hol annyi néma fejfa bólint ismerősen felém.

Szomorú alkalom, mely engem lombtalan akáczfáid alá vezetett: egy ifjú nőt, ki két gyülekezetben volt hívem, kísértem ide seregével a résztvevőknek, töviskoronájával a fájdalomnak.

Mily megdöbbenő tapasztalat s tanulság családtagoknak, rokonnak, barátnak, hogy a kiket az élet, a hivatás, a pályakör egymástól elszakít, azok többnyire csak a temetőben találkoznak: megilletődött tanuul itt állok én, — s hogy a kik a gyermekotthont, a szülei házat, a szűkebb hazát elhagyják, azok többnyire meghalni, vagy halottan térnek vissza: — szívfacsaró bizonyosságul itt fekszik ő!

Nehéz találkozás, fájó viszontlátás!

Hiszen van az életnek sok próbája, csalódása, keserősége, — gondoskodik arról ember, világ, természet, hogy öröm nélkül a kehely, gyanu nélkül a becsület, seb nélkül a szív ne legyen: de van-e nehezebb pillanat, mint lehajtott fővel állani egy-egy megnyílt sir előtt s letenni, odaadni mind, a mi egy lelket fölemel, szívet fenndobogtat, oda mind, a miért kedves volt az élet, édes a munka, könnyű a kereszt, mind, a

mi boldogság, — azt, a kinek mosolyára a serkedő vércseppből is rózsák fakadoztak?

Szomorú hely ez a temető!

Itt túzi a földre a szüle életfájának virágboruló ágát, melyet harmat hiába mos, napsugár hasztalan ver, földi fakadásra indítani nem tudja; itt kívül meg az ifjú szívének fájdalma, midőn szerette virágát ide külteti, borulhat már rája lelke szomorufűz-ága, virítani nem fog e földi tájakon; itt zokogja szemét fájóra a hitves eltűnt boldogsága szétomlott romjain, hajh! de a könny nem életadó, sőt életemészto lesz; s ha csendes estén, holdvilágon árva gyermek jajja fölveri a csendet, nem verheti fel mély álmából az apát, az anyát, kinek hült kebelén hideg hant nehezül.

Nem, nem nektek nehéz az a hat láb föld, csendes álmodói az örökvárosnak, minket nyom az, a mi lelkünket, a kik itt maradtunk!

Hiszen mit éltünk, mit élhetünk mi veletek? Az a néhány esztendő, vagy legyen évtized, — mint a tegnapi ő elmulása! S ebben is a folytonos gond, az egymás életéért való aggodás! A boldogságra, szeretetre, szerelemre kevés ez az élet, rövid ez az idő!

Óh Uram, életnek Istene, milyen jó vagy Te, hogy minden évben van tavasz s minden tavasznak van Husvét ünnepe, mely Krisztus példájával láttatja, hogy itt csak megismerjük egymást, szeretni oda-fenn fogunk, hogy itt csak megizleljük a boldogságot, boldogok Nálad leszünk az egekben. Lehetne-e reménytelenebb sors, mint az emberé, »ha csak addig tart az

élet, míg alant a testben jár«, ha a sirnál örökre vége mindennek s elhunyt kedveseink koporsóján elmozdithatatlan a kő? Hiszen akkor jobb volna embert sem ismerni, soha nem szeretni, ha a halál örök válás lenne!

De nem! A Krisztus feltámadott s szól: »Én vagyok a feltámadás és az élet, a ki én bennem hiszen, ha meghal is, él az!«

Van-e köztetek, a kinek kedvese nem nyugszik még a földben, van-e, a ki nem is félt a haláltól senkit: az távozzék, annak nincs szüksége e hangokra, de a kiknek lelkén ott ül a vesztes, vagy a vesztes félelmének nehéz bánata, az szívja magába e tavaszi szép nap ifju lehelével e hitet, mely megaranyozza a fájdalmat, glóriát von a töviskoronára s megdicsőüléssé magasztosítja a Golgothautat.

. . . . E hit dicsfényével szórom be koporsódat, megtört virága az élet tavaszának. Kell ide a fény, a vigasztalás, a derű, mert e nélkül nagyon sötét, olyan szomorú e jelenet. Tört szivü szülék, bus özvegy, kicsiny árva gyermek, zokogó testvérek bánata von sötét fátyolt néma koporsódra. Nem csak ők, mi is, kik ismertünk, kik szelid komolyságodért, jó szivedért, tiszta életedért becsültünk, mi is fájó szivvel, borult lélekkel gondolunk szomorú sorsodra, midőn ily korán, az élet önállóságának legelőjén, alig néhány évi boldog házasság után itt kell hagynod jó szüleidet, hű férjedet, testvéreidet s azt a kicsiny ártatlanságot, ki csak mástól fogja majd tudni is, hogy neki is volt édes anyja, de kire anyaszem többet nem mosolyog, kiért anyasziv

többet nem dobog e földön, — szomoru sorsodra, midőn éppen legmagasztosabb női hivatásod teljesítése révén szakadt rád hosszú betegség után, mégis váratlanul a fölemelt halálos csapás. Mély részvéttel gondolunk a néhány évre, mely szomoruan igazolja, hogy a föld csak bujdosás mezeje. Itt ringott bölcsőd, más hely volt, mely menyasszonykoszorút font homlokodra, ismét más, hol új hazát kerestél, idegen a hely, hol rád borult a halálos álmom s újra visszatértél a kedves hajlékba, vissza — halotthaloványon, koporsóba zárva.

Óh mily nehéz a ti sorsotok szülék, kiknek Isten leányokat adott! Nevelitek gonddal, szeretitek szívvvel s mikor gondoskodástok virága kinyilik, oda adjátok másnak s nem lesz többet a tiétek, csak vagy megtörve, vagy meghalva. Öröme, boldogítása a másé, tiétek a bánat, a temetés, a sajnó seb!

De most nemcsak a tiétek, szülék: testvérek s hű férj osztoznak bánatotokban. Óh vegyétek közös vállra, közös szívre a csapás terhét, akkor is jut abból mindenikőtöknek annyi, hogy elég lesz egy életre!

Jézus öröme is csak egy napig tartott, a ti virágvasárnapotok is leáldozott s jönnek rátok nézve az igazi *nagyhét* tövises napjai, a fájdalom Golgothája, a lelki szenvedés Kálvária utja, a keresztviseelés vérfakasztó gyötrelmei. Jézus is roskadozott alatta, Jézus lelke is szomoru volt mindenfelől: hát a gyarló ember mit csinálna, hová lenne, ha Te nem volnál, ha Te nem segitenél örök Isten könyörület Atyja?! Jézust megerősítetted, hogy meg tudjon érted halni

is, óh erősítsd itt buskodó gyermekeidet, hogy tudjanak alázatban, engedelmisségben élni s akaratodon megnyugodni, hogy Nálad tudják a leányt, az anyát, a testvért, a hitvest, ki oda várja őket Hozzád örök egyesésre, boldog szeretetre, kinek most csak szomoru koporsóját látják.

Óh szent Virágvasárnap! Omoljon le minden virágod e koporsóra! Tiszta, hófehér lelkének szemfedőül vándoroljatok ide Sáron rózsája, Sulamith lilioma, Jeruzsálem zöld ága! . . .

Hervadó volt ő is, mint ti; de a ti illatok elrepül, eloszlik, az ő lelke visszaszáll, megmarad Istennél.

Ti csak hervadjatok, hervadó virágok, te csak porladozzál elomló porsátor; a lélek él: találkozunk! A viszontlátásig — a sirban!

A viszontlátásig — az égben!

Ámen.

14858-1981